

РЕШЕНИЕ

№ 13240

гр. София, 29.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 23.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Стоева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **2733** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл.84, ал.3 във вр.с чл.75, ал.1, т.2 и т.4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Р. А. А., гражданин на И., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], подадена чрез адв.И., против Решение № 3385/26.02.2024 г., издадено от Председателя на ДАБ при МС, с което на оспорващия е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, немотивирано, постановено в противоречие с административно-процесуалните правила и при неправилно приложение на материалния закон. Излагат се доводи, че бежанската история не е изяснена, и не е съобразен смисълът на бежанското право. Подробни съображения са развити в депозираната жалба. В с.з. жалбоподателят се явява лично и с процесуалния си представител адв.Р., която поддържа жалбата и моли за отмяна на обжалваното решение. Представя писмени бележки с подробни съображения.

В с.з. в хода на устните състезания жалбоподателят заяви, че молбата му до съда е свързана с желанието му да остане тук и да устрои живота си.

Ответникът - Председателят на Държавната агенция за бежанците при МС, в с.з. се представлява от юк.Х., който оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност и недоказаност на жалбата и предлага същата да бъде отхвърлена.

Административен съд-София град, след като взе предвид наведените в жалбата

доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба за предоставяне на международна закрила вх.№ УП-15-381/16.10.2023 г. по описа ДАБ (л.61), като въз основа на същата жалбоподателят е регистриран на 16.10.2023 г. с имената Р. А. А., гражданин на И., [дата на раждане] в [населено място], етническа принадлежност – асириец, религия – католик, семейно положение – неженен. Генериран му е ЛНЧ: [ЕГН]. Неговата самоличност е установена въз основа на подписана декларация на основание чл.30, ал.1, т.3 ЗУБ, тъй като същият не е представил документи, удостоверяващи неговата самоличност. Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на езика "Дари", в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с реф.№ BR105C2310160011.

Молбата за закрила е подадена лично от чуждия гражданин. От административната преписка се установява, че Р. А. А. е напуснал нелегално И. на 23.08.2023 г., като първоначално е заминал за Турция. В Република България е влязъл нелегално на 23.09.2023 г.

Във връзка с образуваното производство е изискано и становище на ДАНС, в отговор на което с писмо рег.№ М-26119/11.12.2023 г. е посочено, че ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на жалбоподателя, в случай че отговаря на изискванията и условията по ЗУБ (л.38).

От административната преписка се установява, че с Р. А. А. е проведено интервю, обективизирано в протокол рег.№ УП-15381/31.01.2024 г. На проведеното интервю молителят е заявил, че е напуснал нелегално И. на 23.08.2023 г., като първоначално е заминал за Турция. Взел е със себе си лични документи – акт за раждане и лична карта, но ги е изгубил по пътя, а паспорт не му е бил издаван. В Република България е влязъл нелегално на 23.09.2023 г. с помощта на трафикант. Били са група от 44 човека, които са преминали граница пеша, след което са натоварени на камион. По пътя са спукали гума и са били задържани от полицията. Заявил е, че целта му е била да стигне до С., където да подаде молба за закрила. Работил е като заварчик и електротехник, последно е работил като татуист. Чуждият гражданин не е бил осъждан в страната си по произход или в друга държава и не е арестуван, с изключение на случай преди 10 години, което е бил задържан за кратко заради употреба на алкохол. Отрекъл е членство в политическа партия или организация. Споделил е, че в края на м.август 2023 г. се е включил в протестите за свободата на иранските жени, при което е влязъл в сблъсък с полицията – заедно с други протестиращи се е намесил, когато полицаи са биели група жени, с цел да ги разтърват. При тази случка не е бил задържан. След този случай първоначално се е укрил. Ходили са у дома му да го търсят от иранската тайна служба Етелют. На майка му са дали призовка, в която е било вписано, че е издадена заповед за неговото задържане и практиката в И. показвала, че ако лицето не се яви на уречения ден и час, в 80-90% от случаите никой повече няма информация за него. Допълнил е, че по време на пътуването от телефон на един от спътниците си е направил снимка на призовката, но няма връзка с този човек. Обещал е да представи призовката в случай

че се свърже с него. Върху него лично не е оказвано насилие. Като етническа принадлежност е посочил асириец, не е имал проблеми в тази връзка. Заявил е, че при евентуално завръщане в страната си може да бъде вкаран в затвора Е., защото е обвинен в участие в протестни действия срещу реда в И.. Не е подал молба за закрила в Турция, защото И. е в близки политически отношения с Турция и там за него не е имало сигурност. Останал е в Турция 15-16 дни и се е сблъскал с омразата на хората там към чужденците. Чул е, че чужденци като него се депортират обратно независимо от проблемите, които са имали с властта.

По подадената молба за закрила е изготвено Становище рег.№ УП-15-381/15.02.2024 г. от мл.експерт в отдел ПМЗ-"Военна рампа" в РПЦ-С., с което след преценка на доказателствата по административната преписка е предложено на чужденеца да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В хода на административното производство е приета справка вх.№ ЦУ-1878/05.12.2023 г., която е подробно обсъдени от административния орган в издадения от него акт.

Постановено е обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1 ЗУБ поради липса на материалноправните основания за това. Решаващият орган е приел, че общата обстановка в И. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на причините, изброени в чл.8, ал.1 ЗУБ. Изложените мотиви и факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход не са от естество, сочещо осъществено преследване, нито съществува риск от бъдещо такова. В хода на административното производство административният орган не е установил факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателя. От анализа на фактическите обстоятелства, както и от изявленията на чужденеца по време на проведеното интервю се налага извода, че в конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за мигрант.

Решаващият орган е приел, че не са налице и предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като кандидатът не е бил принуден да напусне И. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне. Административният орган е приел, че в случая спрямо него не е налице заплахата, поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата и по произход. Посочените мотиви на молителя не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл.9, ал.1 ЗУБ. Административният орган е приел, че по отношение на разпоредбата на чл.9, ал.8 ЗУБ, където административният орган се произнася в условията на оперативна самостоятелност, посочените от чужденеца мотиви за желанието му да получи статут не се оценяват като хуманитарни с оглед предоставянето на хуманитарен статут.

В хода на съдебното производство се представиха следните писмени доказателства:

От ответника: справка вх.№ ЦУ-1217/02.05.2024 г. относно общото положение в Ислямска република И., актуалната политическа и икономическа обстановка и спазване на човешките права, издадена от Дирекция "Международна дейност" на ДАБ (л.73).

От жалбоподателя: призовка за нарушаване на обществения ред, с превод на български език, датирана от 30.08.2023 (л.71). При представянето ѝ ответникът заяви становище същата да не се приема като доказателство, тъй като е ксерокопие, не се

знае от кого е издадена, няма подписи и печат. При представянето ѝ прокурорът заяви становище същата да не се приема, тъй като е ксерокопие, с неясен произход, не се вижда от къде е издадена, копието е нечетливо, липсва подпис и печат и в такъв вид не може да се кредитира. Прокурорът заяви оспорване на документа като неавтентичен. След изявлението на процесуалния представител на жалбоподателя, че ще се ползва от оспорения документ, с протоколно определение от 23.05.2024 г. Съдът откри производство по оспорване на представената призовка от 30.08.2023 г.; указа на СГП, че е нейна доказателствената тежест да установи неистинността на оспорения документ; и даде възможност на СГП да направи доказателствено искане. СГП не направи искания по доказателствата във връзка с дадените ѝ указания. Съдът указа на страните, че ще цени в крайния си съдебен акт представената призовка.

В хода на съдебното производство жалбоподателят направи изявление по реда на чл.176 ГПК, при което заяви следното: Живее с майка си, тя му се обадила и му казала, че са идвали полицейски служители, които са връчили призовката. Когато отишъл вкъщи, видял призовката и датата, на която да се яви в полицейския участък. Същата вечер решил, че трябва да напусне по най-бърз начин страната си и така и направил. Негови познати, които са се явили за разпит, са в неизвестност и роднините им нямат представа къде се намират. Тъй като няма роднини, преценил, че е по-добре да напусне страната и да остане жив, отколкото да остане в И. и да бъде убит. Заминал за Турция, там останал 16-17 дни, след което дошъл в България. Пътувал с камион, който катастрофирал по пътя и той бил задържан от полицейските власти, като останал задържан в затворен център за 28 дни. След освобождаването си отишъл в център от отворен тип. Молбата за закрила е подал докато е бил в затворения център. От И. искал да стигне до първа сигурна страна и за него това била България, като желанието му било да поиска закрила точно в тази страна. С трафиканта имал уговорка да го докара до С.. По време на пътуването направил фотокопия на документите си. Бил с раница на гърба, имал лични вещи и лични документи, сред които акт за раждане, лична карта, призовката и други документи. След като преминали границата, трафикантът казал, че трябва да се разтоварят от багажа, взел му раницата и тя паднала във водата. Жалбоподателят вече бил успял да снима с телефона документите. Снимките изпратил на телефона на свой приятел и при интервюто казал, че ще се опита да намери приятеля си, за да му изпрати документите. С огромно усилие успял да намери приятеля си, той му изпратил документите, но без призовката. Границата преминал пеш и след като повървял известно време, стигнал до точката, от която всички се качили на камион. В И. работил различни неща, последно се занимавал с татуси. Призовката получил, защото участвал в протести срещу правителството.

Съдът ще обсъди изявлението при излагане на правните си изводи.

При така установеното по фактите Съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена в срок от надлежно лице и при наличието на правен интерес от оспорване на акта.

При извършената служебна проверка относно законосъобразността на оспореното решение на основанията, посочени в чл.146 АПК, Съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – Председателят на агенцията. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и на

материалния закон. В процедурата не са нарушени чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона форма, изложени са мотиви от фактическа и правна страна.

Съгласно разпоредбата на чл.1а, ал.2 ЗУБ международната закрила включва предоставянето на статут на бежанец или на хуманитарен статут. Чл.8, ал.1 ЗУБ определя предпоставките, при наличието, на които може и следва да се предостави статут на бежанец, а именно "Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея". Предпоставките включват: основателни опасения от преследване въз основа на някои от признаците – раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група; въз основа на това да се намира извън държавата си по произход и най-накрая да не може или да не желае да се ползва от закрилата на държавата по произход.

Разпоредбата на чл.9 ЗУБ определя предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, а именно "Хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец" и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, или 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Във връзка с така посоченото и във връзка със събраните по делото доказателства, включително изнесената лична история на жалбоподателя при проведеното интервю и възприета от Съда непосредствено в хода на съдебното производство, Съдът намира, че административният орган законосъобразно е достигнал до извод за липса на предпоставките за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

Съдът намира, че не са налице материалноправните предпоставки по чл.8, ал.1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец по отношение на жалбоподателя, тъй като изнесените от него факти не обосновават основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. От проведеното интервю, от изявлението в с.з. на 23.05.2024 г., както и от събраните доказателства не се установява срещу него да е имало конкретна заплаха и той да е бил преследван. Самият жалбоподател изрично посочва, че лично не е бил преследван въз основа на някои и от посочените признаци. Жалбоподателят се позовава на представената от него призовка, датирана от 30.08.2023 г. Същата не е представена в хода на административното производство, а за пръв път в с.з. на 23.05.2024 г., като процесуалният му представител твърди, че е било необходимо време, за да му се изпрати.

Съдът намира, че не следва да кредитира това писмено доказателство, като този негов извод почива на следните съображения:

Още в началото на изложението си Съдът следва да подчертае, че независимо от откритото производство по оспорване на представения документ, законът в чл.236, ал.2 ГПК го задължава да обсъди съдържанието на приетите писмени доказателства.

При тази преценка съдът констатира следното:

На първо място, самият жалбоподател по време на проведено интервю е заявил, че е напуснал нелегално И. на 23.08.2023 г., а призовката е датирана от 30.08.2023 г. При това положение чужденецът не може да е напуснал страната си на произход заради призовката, защото няма как на 23.08.2023 г. той да знае, че седем дни по-късно срещу него ще бъде издадена призовка. Нещо повече: в изявлението си пред Съда той заяви, че когато отишъл вкъщи, видял призовката и датата, на която да се яви в полицейския участък. Същата вечер решил, че трябва да напусне по най-бърз начин страната си. Отново следва да се подчертае, че няма как, преди да напусне страната си, отивайки си вкъщи, да види призовка, която към този момент още не е издадена. По същите причини той не може да получи обаждане от майка си за приета от нея призовка – същата е предстояло да бъде издадена след поне седем дни.

Налага се изводът, че страхът от преследване, на който се позовава чуждият гражданин, същият страх обективизиран във въпросната призовка, не представлява причина той да напусне страната си на произход. Чужденецът е сторил това преди призовката да бъде издадена и преди той да се запознал с нейното съдържание, поради което бежанската му история следва да бъде призната за неубедителна от гледна точка на търсената закрила.

На второ място, жалбоподателят по време на проведеното интервю е заявил, че у дома му са ходили да го търсят от иранската тайна служба Етелаят. Призовката обаче произхожда от "Полиция на обществената сигурност на общ.Б. А.", която очевидно е структура, различна от указаната по-рано тайна служба Етелаят.

На трето място, жалбоподателят по време на проведено интервю е заявил, че по време на пътуването е направил снимка на призовката от телефон на един от спътниците си, но няма връзка с този човек. Обещал е да представи призовката, в случай че се свърже с него. Пред Съда чужденецът вече посочи различна версия на случая, като заяви, че е изпратил направените фотокопия на документите, вкл. на призовката, на телефона на свой приятел. Пред Съда чужденецът изтъкна, че при интервюто е казал, че ще се опита да намери приятеля си, за да му изпрати документите. Видно е обаче от протокола за проведеното интервю, че чуждият гражданин не е споменал нищо за изпращане документите на приятел, а само че ще се опита да влезе във връзка със спътника си от пътуването.

Нещо повече: след като чужденецът твърди да е направил фотокопия на личните си документи (сред които акт за раждане, лична карта), неясно защо не ги е представил в хода на административното производство, а се е наложило самоличността му да бъде установена въз основа на подписана декларация на основание чл.30, ал.1, т.3 ЗУБ, която се попълва при непредставяне на документи, удостоверяващи неговата самоличност.

От представената от ответника справка за актуалното положение в И. се установява, че почти цялото иранско население изповядва мюсюлманската религия и според оценки на иранските власти 90-95% от приблизително 86 милиона жители на И. се придържат към шиитския ислям, официалната религиозна деноминация в Страната на аятоласите. Под един процент от населението принадлежи към немюсюлмански групи, включително 300 000 християни и 30 000 до 35 000 представители на зороастризма, а освен това в И. живеят от 9 000 до 20 000 изповядващи юдаизъм лица, повече отколкото във всяка друга мюсюлманска страна. Тези три държавно признати немюсюлмански малцинства, християнство, зороастризм и юдаизъм, имат право да съществуват в И. и им е позволено да практикуват религиозните си традиции в рамките на закона, но не им е позволено да разпространяват вярата си извън тяхната общност. Според международни наблюдатели, иранските власти не обръщат особено внимание на неуспели да получат убежище зад граница лица, при евентуално завръщане на последните в И.. Иранците напускат страната в голям брой след революцията през 1979 година и властите приемат, че е мнозина ще се стремят да живеят и работят в чужбина по икономически причини. Лицата, които се връщат с разрешение за връщане (*laissez-passer*), се разпитват от

имиграционната полиция на международното летище "Имам Х." в Т. относно обстоятелствата на тяхното заминаване и защо пътуват с *laissez-passer*. Разпитът обикновено отнема между 30 минути и един час, но може да продължи повече, когато отговорите на завърналия се са счестени за уклончиви и/или имиграционните власти подозират криминално минало от негова страна. Арестите и малтретирането са редки ситуации в хода на този процес.

Международни наблюдатели съобщават, че иранските органи нямат интерес да преследват лица, които не са успели да получат убежище, за дейности извън И., включително във връзка с подадени от тези лица молби за закрила. Отношението към връщащите се лица, включително неуспелите да получат убежище зад граница, зависи от профила на завърналите се лица преди да напуснат И. и действията им при връщането. Според местни източници най-голямото предизвикателство, пред което са изправени неуспелите кандидати за закрила при завръщането им, е икономическата реинтеграция и намирането на съдържателна работа в смисъл на трудова заетост.

Законите в И. предвиждат свобода на вътрешното движение, пътуването в чужбина, емиграцията и репатрирането и правителството като цяло зачита тези права, с някои изключения, особено по отношение на освободени затворници, жени и мигранти. Съдебните присъди понякога включват вътрешно изгнание след освобождаване от затвора, което не позволява на дадените лица да пътуват до определени провинции. За да могат да пътуват жените често се нуждаят от надзора на настойник или придружител от мъжки пол, а ако изберат да пътуват сами, може да се сблъскат с официален и обществен тормоз.

Иранското правителство си сътрудничи със Службата на Върховния комисариат за бежанците на ООН (ВКБООН) при предоставяне на закрила и помощ на бежанци, завръщащи се бежанци, търсещи убежище лица, както и други заинтересовани лица.

Установените противоречия в хода на интервюто и в хода на съдебното производство, както и представените доказателства водят до основателно съмнение, че изложеното от жалбоподателя е посочено само и единствено с цел обслужване на тезата за получаване статут на бежанец. Съдът намира, че не са изложени убедителни факти, които да навеждат наличие на заплахата за жалбоподателя с оглед неговата религиозна принадлежност, още повече, че той самият посочва в интервюто, че спрямо него не са отправяни заплахи във връзка с изповядваната от нея религия. Съдът намира, че събраните в съдебното производство доказателства, включително данните от проведеното интервю, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че жалбоподателката е мигрант (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951г. и Протокола от 1967г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл.8, ал.1 ЗУБ.

По така изложените съображения законосъобразен се явява изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл.8, ал.1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец.

Съдът намира, че по отношение на жалбоподателя не са налице пречки той да се завърне в страната си по произход с оглед на характера на посочените причини, посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ, въз основа на които да се представи статут на бежанец. Не се установява жалбоподателят да е бил обект на преследване от някой от субектите по чл.8, ал.3 ЗУБ, както и по отношение на него да е извършено някое от действията по преследване съобразно чл.8, ал.5 ЗУБ. Поради изложеното Съдът намира за законосъобразна преценката на административния орган за липсата на основания за предоставянето на статут на бежанец.

На следващо място Съдът намира, че не са налице и материалноправните предпоставки за предоставянето на хуманитарен статут по чл.9, ал.1 ЗУБ. Това е така, тъй като видно от протокола от проведеното интервю и събраните доказателства, не се установява жалбоподателят да е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно

наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко и унизително отнасяне, тежки и лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице в случай на вътрешен или международен военен конфликт.

В тази връзка неоснователни са изложените в жалбата възражения, че не е обсъдена бежанската история на жалбоподателя, респективно обстановката в И.. Съгласно чл.9 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В случая не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма.

Ситуацията в И. не може да се определи като състояние на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Липсва ситуация на безогледно насилие, което да се отрази на жалбоподателя на основание самото му присъствие в страната.

При разглеждането на този въпрос Съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за "посегателство" в чл.15, б.в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в "тежки и лични заплахи срещу живота или личността" на молителя, обхващащо една по-обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план "заплахи срещу живота или личността" на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт", какъвто в случая не се установи.

Съгласно посоченото решение на СЕС чл.15, б.в) от Директивата във вр.с чл.2, б.д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая не съществуват такива сериозни и потвърдени основания.

В нормата на чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл.35 АПК решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл.9, ал.1 ЗУБ, е датата, когато Съдът се произнася по случая. В тази връзка Съдът изиска актуална справка за ситуацията в И..

От представената от ответника справка за актуалното положение в И. се установява, че твърдолинейни кандидати печелят мнозинството от местата на парламентарните избори в И., характеризирали се с рекордно ниска избирателна активност от 41% след призови за бойкот. Повечето от считаните за умерени и реформаторски кандидати са дисквалифицирани от участие в изборите, които са първите след националните протести през 2022 г. Министърът на

вътрешните работи А. В. заявява на пресконференция, че от 61 милиона имащи право на глас иранци 25 милиона гласуват и допълва, че около 5% от подадените бюлетини са "невалидни" или повредени.

В доклад на австралийското Министерство на външните работи и търговията се посочва, че няколко служби за сигурност упражняват строг и ефективен контрол над огромната територия на И., с изключение на някои гранични райони. В по-голямата част от страната официалните сили за сигурност задържат броя и тежестта на свързаните със сигурността инциденти на ниско ниво, а държавата е мирна и безопасна според регионалните стандарти.

След атаки, извършени на 4 април 2024 г. срещу няколко поста на Революционната гвардия (IRGC) в провинция С. и Б., на 9 април е съобщено за нова атака срещу иранските сили за сигурност в тази провинция, за която отговорност поема сунитската сепаратистка група Jaish al Adi (Армия на справедливостта). Иранските държавни медии държат тази група отговорна и за атаките на 4 април, а пет дни по-късно Jaish al Adi атакува конвой от две полицейски коли между градовете С. и С.. При инцидента са убити шестима полицаи, други двама са ранени, а Jaish al Adi, която се бори за независимостта на граничещата с П. провинция, е класифицирана като терористична организация както от И., така и от САЩ.

След голямата иранска атака срещу И. на 14 април 2024 г., световните медии съобщават, че И. нанася въздушен удар срещу И. на 19 април, атакувайки въздушна база и система за противовъздушна отбрана на ядрен обект близо до централния ирански [населено място]. Американските медии цитират неназовани американски служители, според които атаката е извършена от И., а New York Times цитира анонимни израелски официални лица, които потвърждават ролята на Тел А.. Иранската държавна телевизионна агенция И. съобщава, че на 19 април 2024 г. в няколко ирански провинции са предприети мерки за противовъздушна отбрана, след като в иранското въздушно пространство са забелязани дронове и че ядреното съоръжение близо до И. е безопасно и неповредено. Според командир на иранската армия, експлозиите в района на И. са причинени от системата за противовъздушна отбрана, която е атакувала и ударила три дрона. И. външен министър Х. А.-А. заявява пред NBC News, че дроновете са изстреляни от вътрешността на И. и са летели няколкостотин метра, преди да бъдат свалени.

При тези данни от справката Съдът намира, че спрямо жалбоподателя не е налице заплаха поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход.

Следователно законосъобразно административният орган е приел, че в конкретния случай не може да се приеме, че жалбоподателят е заплашен при завръщането си и пребиваването си на територията на И., да има реална опасност да претърпи тежки заплахи. В тази връзка следва да се отбележи, че от събраните в хода на делото доказателства не се установява да е имало заплахи за живота и сигурността му, основани на някои от признаците по чл.8 и чл.9 ЗУБ.

Съдът намира, че липсват и предпоставките за прилагане на принципа "забрана за връщане" по чл.4, ал.3 ЗУБ, а именно, че "Чужденец, влязъл в Република България, за да поиска закрила, или който е получил закрила, не може да бъде връщан на територията на държава, в която са застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание". Това е така, тъй като от събраните доказателства не се установява животът или свободата на чуждия гражданин да е бил застрашен по някои от признаците, посочени в тази разпоредба.

След всестранна преценка на събраните доказателства Съдът намира подадената жалба за неоснователна и тя следва да се отхвърли.

Така мотивиран, Административен съд-София град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. А. А., гражданин на И., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], против Решение № 3385/26.02.2024 г., издадено от Председателя на ДАБ при МС, с което на оспорващия е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: